

Дуго у нашој јавности нисмо имали прилике да прочитамо славопојку попут оне коју нам је пласирао деконтанирани Драган Великић пишући својеврсну оду поводом 15-годишњице оснивања Центра за културну деконтаминацију. Јубилеји овакве врсте сами по себи захтевају пренаглашавање значаја одређених институција или дела. Али најважније је да се не пређе мера пристојности, истинољубивости и да се остане веран чињеницама и истини.

У својој оди Драган Великић даје овакву оцену деловања ове невладине организације. „Београдски центар за културну деконтаминацију јесте већ петнаест година оаза нормалности, место где се не састају само истомишљеници, већ пре свега они који критички мисле, који сумњају, који сведоче, који суочавањем различитих погледа долазе до некаквих истина, које верују да зло не може остати скривено и некажњено. Павиљон Вељковић, како су га назвали оснивачи Центра за културну деконтаминацију као омаж људима који су у том простору раније живели и стварали, јесте место где се слободно дише. Српска агора.“

Међутим, овај центар се тешко може назвати српском Агором, јер је управо ова организација пример места где се окупљају искључиво истомишљеници, доказани деконтанинатори, и нема у тој „оазису нормалности“ суочавања погледа помоћу којих се долази до некаквих истина. Напротив, у Центру за културну деконтаминацију јасно се зна шта је истина и ту нема простора никаквом панегирику о плодној и инспиративној размени мишљења, осим у књижевној имагинацији Драгана Великића. Центар за културну деконтаминацију је веома јасно идеолошки и политички профилисана невладин организација која припада политичком кругу грађанско-либералне оријентације. И само онај ко дели њихов анационални и грађански светоназор може наћи место у овој оазису деконтаминације и „нормалности“.

Да ли то значи да изван ове оазе нема критичког мишљења и трагања за истином? Или прво треба проћи кроз посвећени круг деконтаминације да би се добила могућност за катарзу? Овај јубилеј је свакако прилика да се поведе разговор и о томе када ће Павиљон Вељковић бити враћен наследницима. Међутим, то не спада у делокруг рада српске Агоре.